S. M. Medeni Abbasi

KĆERKE ČASNOG POSLANIKA, sallallahu alejhi ve sellem

Sarajevo,
1424 h.g. - 2003 g.

S.M. Medeni Abbasi

KĆERKE ČASNOG POSLANIKA, sallallahu alejhi ve sellem

Prvo izdanje

- *ZEJNEB, radijallahu anha*
- *RUKAJJA, radijallahu anha*
- *UMMU KULSUM, radijallahu anha*
- *FATIMA, radijallahu anha*

Sarajevo, 1424. h. - 2003. g.

Naslov originala:
DAUGTHER'S OFF HOLY PROPHET

Autor:
S.M. Medeni Abbasi

Prevod sa engleskog:
Ekrem Kadribegović

Šeri'atska recenzija:
Hfz. Mr. Muhammed Porča

Lektura:
Hanka Kadribegović, profesor

DTP:
Alija i Sead Preljević

Izdavač:
Organizacija za afirmaciju islamskih znanosti Sarajevo

Štampa:
Emanet, d.o.o. Zenica

Tiraž: **3000 primjeraka**

Prema mišljenju Federalnog ministrastva obrazovanja i nauke broj: 03-15-1814/03 od 29. 05. 2003. godine Knjiga je proizvod iz člana 18. stav 10. Zakona o porezu na promet proizvoda i usluga na čiji se promet ne plaća porez na promet proizvoda.

CIP - Katagolizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka

297.161:929 Zejneb el-Kubra
297.161:929 Rukajja
297.161:929 Ummu Kulsum
297.161:929 Fatima ez-Zehra

ABBASI, Medeni S.M.
Kćeri časnog poslanika, sallallahu alejhi ve sellem / S.M. Medeni Abbasi; [prijevod sa engleskog Ekrem Kadribegović]. - 1. izd. - Sarajevo: Organizacija za afirmaciju islamskih znanosti, 2003. - 63 str. ; 21 cm

Prijevod djela: Daughter's off Holy prophet
COBISS.BH-ID 12206342

UVOD

Poslije drugog svjetskog rata brojne muslimanske zemlje u Aziji i Africi stekle su nezavisnost. Ovo je nadaleko prouzrokovalo buđenje i vjerski ushit muslimanske populacije ovih zemalja. Muslimani su ponovo otkrili svoje izvorno porijeklo i pokušavaju da steknu nekadašnji ponos svojih predaka, i žarko žele ponovni preporod. Oni trebaju autentičnu literaturu o Islamu i prijateljske teme kao oruđe protiv iskvarenog i osakaćenog materijala koji su napisali neobrazovani i pristrasni zapadni pisci. U ovoj knjizi prikazujemo život kćeri časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Ideja ovog pokušaja je da pomognemo čitaocu da se bliže upozna sa ovim časnim ličnostima i da mu pomognemo da bolje shvati principe i misiju Islama kroz osobe u kojima je Islam bio utjelovljen. U stvari, život časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, njegova poštovana porodica, i iskreni drugovi su primjer ljubavi i poštovanja među muslimanima i model koji treba da se kopira i slijedi.

Islamska historija je bogata kazivanjima o muslimanskim junacima i junakinjama, ali od svih ovih plemenitih karakteristika, porodica časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, je najistaknutija. Kćerke časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, je rodila časna hanuma, Hatidža, radijallahu anha. Bile su plemenite kao i njihova majka. To je primjer majčine

ljubavi prema kćerkama, vjerne žene, srdačne i pune ljubavi, utjelovljenje čudesne nježnosti, čistoće i ljupkosti. Kroz historiju, ugled, nevinost i majčinska uloga takvih muslimanskih žena, bila je objekt divljenja nepristrasnih promatrača. Jedan prosječan čitalac u potrazi za činjenicama i istinom, poslije čitanja biografije o životu časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i njegovih plemenitih žena, volio bi da sazna nešto o njegovoj djeci. Muslimani ponovo nezavisnih zemalja, posebno mladi studenti, suočavaju se sa velikim teškoćama u njihovom traganju i proučavanju Islama i znanju o njegovim vođama i važnim ličnostima.

Prije oslobađanja, sredina koja je okruživala ove muslimane bila je sasvim neprijateljska, barem u tolikoj mjeri što se tiče Islama i islamskih studija. Svi informativni mediji kao radio, televizija, štampa i zadnje, ali ne manje važno, školski udžbenici sadržavali su nekorektno i zlonamjerno gradivo o Islamu i njegovim liderima, često promišljeno i sa zlim motivima. Kao takvi muslimanski studenti su bili prisiljeni da čitaju klevete i lažne priče. Prije zaključenja ovog uvoda, željeli bi smo da kažemo nekoliko riječi o broju kćeri Božijeg Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Neki ljudi misle da je on imao samo jednu kćer, Fatimu od njegove prve žene Hatidže, radijallahu anha. Ostale tri, Zejneb, Rukajja i Ummu Kulsum, radijallahu anhunne, kažu da su rođene hazreti Hatidžine kćeri od njenog prijašnjeg muža. Ova tvrdnja je lažna i veoma opasna. Neke osobe sa lošim namjerama, izmislile su ovu priču da bi čast i privilegiju zeta Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, pripisali jednoj osobi i da bi istovremeno porekli još veću čast čovjeka koji je oženio dvije Poslanikove, sallallahu alejhi ve sellem, kćeri. Prisjetimo se ovdje ajeta iz časnog

Kur'ana iz sure El-Ahzab koja stavlja tačku na ovu tvrdnju. "O Vjerovjesniče, reci ženama svojim, i kćerkama svojim i ženama vjernika, neka spuste haljine svoje nizase. Tako će se lakše prepoznati pa neće napastvovane biti. A Allah prašta i samilostan je." Suretul-Ahzab, ajet 59.

S. M. Medeni Abbasi

ZEJNEB,
radijallahu anha

Zejneb, radijallahu anha, bila je najstarija kćerka Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Imao je tridest jednu godinu kada ju je rodila njegova prva žena Hatidža, radijallahu anha. Kao najstarija, ona bila je veoma draga svojim roditeljima. Ali na žalost, trpila je puno grubosti od ruku neprijatelja Islama. Bilo joj je osam godina kad je njen poštovani otac bio imenovan za Poslanika od Svemogućeg Allaha koji mu je dao uputu i vodič. Njegov narod koji je tada ogrezao u porocima, vjerovao je u mnogo bogova umjesto Jednog i Jedinog Boga - Allaha.

"O moj narode! Slušajte me. Postoji samo jedan Bog Allah. On nema druga. On je jedini Stvoritelj i Gospodar cijele vasione. On je Dobročinitelj i Spasitelj. Zato obožavajte samo Njega, i ne smatrajte ove idole koje je napravio čovjek vašim pomagačima i braniteljima. Zato ne činite grijehe i bojte se Allaha. Inače, On će vas kazniti bolnom patnjom na Sudnjem danu."

Zato je ova poruka bila razlog zbog kojeg su Mekkelije postali njegovi neprijatelji, podigli se protiv njega i počeli da ga proganjaju. Postavljali su trnje na ulici kojom je prolazio Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. Kopali su zamke na njegovom putu, bacali na njega vedra puna nečistoće i smeća, gađali ga kamenjem. Jednom su omotali njegov vrat grubo izrađenom tkaninom i stezali je takvom snagom da je bio gotovo udavljen. Često kada je bio u namazu stavljali bi utrobu od kamile i drugi otpad na njegova leđa.

Iako je Zejneb imala samo osam godina u to vrijeme, već bila je dovoljno svjesna da shvati agoniju i loš postupak nevjernika iz plemena Kurejš prema njenom dragom ocu. Hazreti Mudrak ibnu Haris Amidi, radijallahu anhu, kaže:

"Jednom, u predislamsko doba, pratio sam svog oca u Mekku na hadždž. Kod Mine sam primjetio da ljudi stoje oko jednog čovjeka. Upitao sam ih ko je to a oni mi odgovoriše: "On je zavedena osoba koja je otišla pogrešnim putem i ostavio vjeru svojih predaka. Čuvši ovo, moj otac je otišao prema gomili, a ja sam ga slijedio. Tamo smo vidjeli da ih Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, uči Islamu, dok ga je gomila gađala kamenjem i bacala smeće na njega. Časni Poslanik strpljivo je izdržao sve uvrede i poniženja dok se neprijatelji nisu umorili od prejakog sunca i odustali.

U tom momentu se pojavi jedna djevojka koja bila je uzrujana i zbunjena noseći vode u čaši. Teško joj je bilo gledati svoga oca jer je bio veoma ponižen. Srušila se i počela gorko plakati. Kada je ustala, dala je čašu svom voljenom ocu. Časni Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, joj je rekao: "Draga moja, imaj strpljenja. Ne trebaš brinuti zbog svog oca ako je on uznemiravan i prekoravan radi Allaha."

Njen boravak u dolini Ebu Taliba

Nezadovoljeni sa tako puno užasa koji su priredili Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, nevjernici su pojačali uznemiravanja napadajući časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i njegovu porodicu. Oni su striktno zabranili svaku vrstu poslovanja sa njima (na primjer prodaju, kupovinu, nabavku bilo koje trgovačke robe). Konačno u sedmoj godini poslanstva, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, stavio se pod Ebu Talibovu zaštitu.

Nevjernici su posebno bili na oprezu da nikakvi prehrambeni proizvodi ne budu dostupni. To je rezultiralo napodnošljivom bijedom za opkoljenu porodicu. Mala djeca su plakala zbog neizdržive gladi, žeđi i duševnih tortura. Nevjernici kamenog srca bi uživali u tugovanju i plaču gladne djece i sa uživanjem su se smijali. I najstarije osobe su morale da žive od lišća sa drveća. Sa'd ibnu Ebi Vekkas, radijallahu anhu, majčin amidža Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, kaže da je jednog dana kada je bio u velikoj nevolji od gladi, našao komad suhe kože koju je navlažio i ispekao na vatri, a zatim je progutao. U Mekki je živio gospodin koji se zvao Hakim ibnu Hizam koji je bio nećak hazreti Hatidže. Jednog dana spremio je nešto hrane za svoju tetku i njenu djecu. Kada je Ebu Džehl, vođa nevjernika saznao o ovome, došao je i oduzeo mu sve što je pripremio.

Časni Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i njegovi drugovi su podnosili sva ova barbarstva pune tri godine, ali nisu uzmakli ni koraka sa staze Islama. Među ovim osobama takođe bila je i Zejneb, radijallahu anha, koja je strpljivo podnijela ova mučenja pomirena sa sudbinom. Jednog dana neki od mučitelja koji više nisu mogli gledati patnje prvih muslimana, prekršili su naredbu Kurejšija i pomogli muslimanima.

Brak

Zejneb, radijallahu anha, imala je tetku koja se zvala Hela koja bila je rođena sestra Hatidže, radijallahu anha. Mnogo je voljela Zejneb, radijallahu anha, zbog njene prijatne naravi, milozvučnog glasa i dobrih navika. Zbog ovih vrlina, odlučila je da svog sina Ebul-Asa vjenča sa Zejnebom, radijallahu anha. Kada je Zejneb, radijallahu

anha, postala punoljetna i bila spremna za udaju, Hela je razmotrila stvar sa Hatidžom, radijallahu anha, koja se savjetovala sa Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem. Kako je Ebul-As, radijallahu anhu, bio poznat kao hrabar, mudar i plemenit čovjek, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, složio se sa ženidbenom ponudom i vjenčao svoju kćer za njega. Među poklonima koje je Hatidža, radijallahu anha, dala svojoj kćeri bila je skupocjena ogrlica izrađena od bisera. Ova ogrlica joj bila je draga uspomena na svoju majku.

Sretni bračni život

Ebul-As nije prihvatio Islam u periodu braka sa Zejnebom, niti ga je časni Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, primoravao da to uradi. Čak se prema njemu blago ophodio. Obiteljski odnosi Ebul-Asa i Zejneb, radijallahu anhuma, bili su srdačni i prijatni. Čak ni spletke neprijatelja nisu mogle naškoditi njihovoj ljubavi i uzajamnoj iskrenosti. Jednom su nevjernici iz Mekke tražili od Ebul-Asa da se rastavi od svoje žene, pošto bila je kći njihova neprijatelja Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem. Uz to su mu obećali, ako on tako želi, da će ga oženiti bilo kojom od najljepših djevojaka koju izabere. Ebul-As nije obraćao pažnju na sve ove ponude. Ušutkao je ove trgovce ženama sa jednim odlučnim "ne". Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, saznao za ovo, bio je veoma srećan i primjetio je: "Ebul-As je pravedan čovjek i dobar zet."

Bitka na Bedru

Dvije godine nakon Hidžre, Kurejšije su se približile Medini sa vrlo jakom i dobro opremljenom vojskom od

hiljadu ratnika da uguše islamski pokret. Ova armija nibila je samo dobro opremljena sa svim vrstama tadašnjeg naoružanja, nego imala je i dobru logistiku. Natjeran od strane nevjernika, i Ebul-As se pridružio njihovoj vojsci protiv svoje volje. Muslimani su brojali samo tristo trinaest ljudi. Bili su loše opremljeni tako da nisu imali oružja vrijednog spomena. Zalihe hrane su im bile također nedovoljne, i njihova je konjica imala samo nekoliko konja, a ostatak vojske su činili pješaci. Međutim, Allah je pomogao iskrene vjernike Svojom milošću i muslimani su natjerali u bijeg ogromnu neprijateljsku vojsku. Sedamdeset njihovih najboljih boraca bilo je ubijeno, a podjednak broj je bio zarobljen. Ebul-As je bio među zarobljenim. Njega je zarobio Ibnu Džubejr El-Ensari, radijallahu anhu. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, objavio je da zarobljenici mogu biti oslobođeni nakon isplate otkupnine bilo u gotovom ili da deset muslimana Medine nauče čitanju i pisanju.

Kada je Zejneb, radijallahu anha, čula za ovo još uvijek bila je u Mekki. Poslala je mlađeg brata Ebul-Asovog sa nešto vrijednih predmeta kao otkupninu za svog muža. Među ovim vrijednim predmetima bila je i ogrlica koju joj je njena majka Hatidža, radijallahu anha, dala kao poklon. Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, vidio ovu ogrlicu, bio je dirnut. Lijepe uspomene iz prošlosti sinule su mu u mislima i suze mu kapale iz očiju u sjećanju na njegovu rahmetli ženu Hatidžu, radijallahu anha. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je svojim drugovima: "Ako se slažete da ova ogrlica bude vraćena Zejnebi, jer joj je to draga uspomena od majke."

Kako bi mogli vjerni drugovi časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, podnijeti da vide suze u očima svog dragog vođe i Allahovog Poslanika. Rekli su u jedan glas: "O Allahov Poslaniče, mi drage volje prihvatamo tvoj prijedlog." Ovo je bio istinski duh pravednosti i bratstva, da čak ugledna ličnost koja ima vlast ne bi vratila ni jednu ogrlicu bez pristanka ostalih ljudi.

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, oslobodio je Ebul-Asa pod jednim uvjetom; da pošalje Zejneb, radijallahu anha, u Medinu. Ovaj događaj nam ukazuje na veliku ljubav Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, prema svojoj kćeri. Čim se Ebul-As vratio u Mekku, ispunio je obećanje i dozvolio Zejnebi, radijallahu anha, da se uputi u Medinu, dok je on otišao u Siriju radi posla. Nikako nije mogao zaboraviti svoju iskrenu i vjernu ženu i bio je uznemiren zbog odvojenosti od nje. Navikao je da recitira patetične stihove pune osjećaja da smiri svoje misli i srce. Nakon što je Ebul-As poslao Zejnebu, radijallahu anha, u Medinu, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je bio vrlo sretan i rekao je: "Šta god mi je Ebul-As rekao bila je istina, i šta god mi je obećao da će uraditi, ispunio je."

Tragični incident

Mekkelije su navikli da muslimanima čine užasne stvari. Meta njihove okrutnosti nisu bili samo muškarci već i žene. Podvrgavali su bespomoćne žene takvim okrutnostima da bi to dirnulo i osobe kamenog srca.

Sumejja, radijallahu anha, bila je robinja vođe mušrika, Ebu Džehla. Da bi je kaznio zbog njenog Islama,

prisiljavao ju je da stoji na vrelom suncu sa željeznim oklopom na tijelu, a potom bi njeno tijelo probadao kopljem. Uprkos ovome, hrabra i pobožna muslimanska djevojka, nije ni pomišljala da napusti islam. Jednog dana kad je Ebu Džehl žestoko mučio Sumejju, prolazio je tim putem Božiji Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. Okrenuo se Sumejji, radijallahu anha, i rekao:

"O Sumejja, strpi se! Tvoje mjesto je u džennetu."

Ebu Džehl je ispunjen bijesom kopljem udario Sumejju, radijallahu anha, koje joj je prošlo tačno kroz stomak usmrtivši je odmah. Ovo bila je prva krv koja je potekla na Allahovom putu da ojača razvitak Islama. Cijeli islamski svijet, posebno muslimanke, ne mogu zaboraviti veliku žrtvu koju je podnijela Sumejja, radijallahu anha, za dobrobit Islama.

Slično tako Zejneb, radijallahu anha, morala je proći kroz puno iskušenja zbog njene ljubavi i podrške Islamu. Nakon što je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, učinio hidžru u Medinu, počeo je pravi rat između mekkanskih nevjernika i muslimana Medine. Kao posljedica toga, Mekkelije su pojačale pritiske nad muslimanima koji su još ostali u Mekki. Ne samo da su se brutalno odnosili prema muslimanima, nego im nisu dozvolili ni da se isele u Medinu.

Kada je Zejneb, radijallahu anha, bila spremna za put u Medinu u društvu muževa brata Kinana, nevjernici su pokušali da ih spriječe silom. Ali kad su vidjeli da Zejneb, radijallahu anha, ne obraća pažnju na njihove prijetnje, odlučna da krene za Medinu, oni su je zatvorili u njenoj kući. Ovaj incident je pojačao želju Zejnebe, radijallahu anha, da vidi svog poštovanog oca, sallallahu

alejhi ve sellem, ali bila je nemoćna da bilo šta uradi. Konačno nakon nekoliko dana je dobila šansu i uspjela tajno sa Kinanom izaći iz Mekke u Medinu. Neprijatelji su nekako saznali za ovo i poslali su dva mlada čovjeka, Hibar ibnul-Esveda i Hišam ibnul-Esveda da ih traže. Ova dva čovjeka su sustigli Zejneb, radijallahu anha, i Kinana. Hibar je udario Zejnebu, radijallahu anha, kopljem tako da ju je teško ranio. Pala je na stijenu bez svijesti jako krvareći. Ova povreda i jako krvarenje su joj izazvali pobačaj.

Dok je ležala u krvi Hišam je sa nožem u ruci jurnuo da je ubije, ali je Kinan izvukao strijelu iz tobolca, stavio je na luk, usmjerio prema Hišamu i povikao: "Stani, ne miči se ili ću te ubiti ovom strijelom." U tom času naiđe prvak Mekkelija, Ebu Sufjan, koji do tada još nije bio primio Islam. Uznemirio se kada je vidio Zejneb, radijallahu anha, u tom teškom stanju, te reče Kinanu: "Molim te odgodi vaš odlazak u Medinu za neko vrijeme dok uslovi ne budu pogodniji. Ako sada odete ovako javno, Mekkelije će nas prekoravati."

Seoba

Zejneb, radijallahu anha, pored teške rane koju je zadobila, Allah joj je ipak spasio život, te se poče postepeno oporavljati. Ostala je neko vrijeme u Mekki dok joj rane nisu zarasle, te je ponovo krenula u Medinu. Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, došla je vijest o Zejnebinom putu za Medinu, pa posla svog vjernog slugu Zejda, radijallahu anhu, da je dočeka izvan Medine u mjestu koje se zove Batha. Kada je Kinan stigao sa Zejnebom, Zejd ih primi veoma srdačno. Potom se Kinan vrati u Mekku.

Aiša, radijallahu anha, pričala je da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bio teško dirnut kada je čuo o groznom postupku nevjernika sa Zejnebom, radijallahu anha.

Ebu Hurejre, radijallahu anhu, kaže: "Kada smo jednom izašli da dočekamo neprijatelja u bitki, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naredio je da se ubije Hibar, ako ga uhvatimo. U ovom boju Hibar nije bio uhvaćen.

Ebul-As prima Islam

Jednom prilikom kada se karavana mekkanskih nevjernika vraćala iz Sirije natovarena trgovačkom robom u kojoj je bio Abul-As, iznenada je naišla na muslimansku vojsku koju je vodio Zejd ibnu Harise, radijallahu anhu. U ovom sukobu nevjernici su bili potpuno razbijeni i puno ih je zarobljeno. Jedino je Ebul-As uspio pobjeći i otići Zejnebi, radijallahu anha, da ga zaštiti. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije znao gdje je Ebul-As bio sakriven u Medini. Nakon sabah namaza, kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, sjeo u dvorište džamije i svi zatvorenici bili dovedeni pred njega, Zejneb, radijallahu anha, je izjavila: "Ebul-As je pod mojom zaštitom. Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, čuo njene riječi, bio je iznenađen, pa reče ashabima: "Jeste li čuli nešto?" Oni odgovoriše: "Da, o Allahov Poslaniče, čuli smo." "Tako mi Allaha u čijoj je ruci moja duša i koji zna budućnost, ja nisam znao gdje je Ebul-As dok mi Zejneb nije rekla." Onda je nastavio:

"Ako bilo koji musliman dadne zaštitu nekoj osobi, onda je dužnost svakog muslimana da to poštuje."

Zatim je časni Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, prišao svojoj kćeri i rekao: "Moja draga kćeri, ugosti Ebul-Asa na najljepši način, ali mu se nemoj približavati." Zejneb reče: "O oče, među ratnim plijenom ima nekih stvari koje pripadaju mom mužu i on želi da mu se vrate." Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, joj odgovori: "Moje drago dijete, ratni plijen pripada muslimanima. Jedino oni imaju pravo da ga zadrže ili vrate. U slučaju da se slože da ga vrate, biće vraćeno, inače, ja ne mogu ništa učiniti." Zato je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, okupio sve muslimane i rekao:

"O moj narode, vi svi dobro znate moju vezu sa Ebul-Asom. Ako vi vratite njegove stvari koje su dio ratnog plijena, to neće biti usluga samo njemu, već i meni također. Što se mene tiče, ja vas neću prisiljavati da to uradite."

Drugovi časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, bili su čak spremni da polože svoje živote za želju njihovog dobročinitelja, Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. To bila je čast za njih. Oni nisu pomišljali da bilo šta urade protiv njegove volje. Odmah su donijeli stvari od Ebul-Asa i položili ih pred Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Ljubazni postupak Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i njegova dobrota su jako uticali na Ebul-Asa i njegovo srce je bilo obasjano svjetlom Islama. Otišao je u Mekku, platio sve dugove Mekkelijama a onda se obratio vođi plemena Kurejš i rekao: "O moj narode, ima li iko kome nešto dugujem?"

Oni su odgovorili: "Ti si velikodušan i sada nam ništa ne duguješ." Zatim je Ebul-As rekao: "Onda me slušajte! Ja izjavljujem da nema boga osim Allaha i da je Muhammed Njegov rob i Poslanik i izjavljujem da sam

primio Islam." Svi prvaci Mekke su bili zapanjeni kada su ovo čuli od Ebul-Asa. Zatim je krenuo u Medinu glasno izgovarajući kelimei šehadet. Kada je stigao u Medinu, ispričao je kako je primio Islam časnom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, koji je bio iznenađen, pa ga upita: "O Ebul-Asu, zašto nisi prihvatio Islam kada si bio zarobljenik i kada su ti stvari bile vraćene?"

Ebul-As je odgovorio: "O Allahov Poslaniče, ja sam zaista prihvatio Islam u tom momentu, ali nisam to javno izjavio da narod Mekke ne bi mogao reći da sam primio Islam pod prisilom ili da dobijem nazad svoje stvari od muslimana." Narod Medine je bio beskrajno zadovoljan kada su čuli za njegovo prihvatanje Islama. U povodu ovoga je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, dozvolio Zejnebi, radijallahu anha, da živi sa njim kao žena.

Njihova djeca

Rodilo im se troje djece. Prvo dijete je bilo sin i zvao se "Ali". Kada je Mekka bila osvojena i Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pobjedonosno ušao u grad sa svojom armijom jašući kamilu, njegov unuk Ali je sjedio sa njim na kamili. Pošto su svi sinovi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, umrli, puno je volio i pazio svog unuka. On je volio Alija kao što otac voli sina. On sam je prihvatio odgovornost obrazovanja i odgoja svog unuka. Kažu da je doživio vrijeme hilafeta Ebu Bekra, radijallahu anhu, i učestvovao u bitki na Jermuku. U historiji se spominje još jedan sin Zejnebe, radijallahu anha. Pripovjeda se da je Zejneb imala jedno malo dijete koje je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, puno volio, koje nije dugo živjelo. Teško se razbolio i kada je bolest

postala ozbiljna i nije bilo nade za njegov život, Zejneb, radijallahu anha, je poslala po Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, moleći ga da dođe i vidi dijete u zadnjim trenucima njegova života. Pošto je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bio dobrog srca, ne bi mogao podnijeti da vidi agoniju djeteta, zbog toga nije otišao da ga vidi. Ali njegova draga kći je ponovo poslala po njega. Kada je on došao, Zejneb, radijallahu anha, mu je dala dijete u naručje. Dijete je usmjerilo oči u plemenito lice Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i uskoro umrlo. Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, dirnu ovaj prizor i suze su mu pošle niz lice. Jedan od njegovih drugova mu je rekao: "O Allahov Poslaniče, ti također prolijevaš suze?" Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "On je dragi sin moje voljene kćeri, i ako suze teku to je zbog velike žalosti, što je i prirodno."

Zejneb, radijallahu anha, je imala jednu kćerku. Njeno ime je bilo Umama. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je i nju također puno volio. Ona je najviše uživala ljubav svoga plemenitog djeda. Ovo je bilo prirodno pošto je ona bila dražesna kći njegove drage kćeri.

Jedne prilike kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, namjeravao da klanja, Umama, koja je tada bila mala, videći svog djeda, žurno je potrčala prema njemu. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je bio ganut dječijom ljubavlju te ju je podigao i stavio na svoja ramena. Obavio je namaz pridržavajući dijete. Kada se spuštao na koljena nježno je stavljao dijete na zemlju, a kada bi se dizao podigao bi je. Tako je upotpunio svoj namaz. Jednom je jedan vjernik poslao Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, kao poklon vrijednu ogrlicu. On je prihvatio poklon i rekao: "Pokloniću ovu ogrlicu

nekome koga najviše volim." Poslanikova, sallallahu alejhi ve sellem, plemenita žena je pomislila da će ogrlicu dati Aiši, radijallahu anha, ali je on poslao po Umamu i stavio ogrlicu oko njena vrata. Slično se desilo kada je abesinski kralj Negus poslao vrijedne poklone Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. Među poklonima se nalazio i zlatni prsten. On je stavio prsten na prst Umame, radijallahu anha, i rekao: "Moja ljubimice, ovo je jedan ukras."

Ima puno primjera koji ukazuju na plemenitost i dobrotu Umame, radijallahu anha. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Među svim članovima moje porodice, Umama mi je najdraža." Kada je Umama postala punoljetna, prema volji Fatime, radijallahu anha, udala se za Alija, radijallahu anhu. Poslije Alijeve smrti, ona se udala za Mugiru ibnu Nevfela. Rodio im se sin koji se zvao Jahja, ali je umro u ranom djetinjstvu.

Smrt

Sjetimo se da je Zejneb, radijallahu anha, dok je išla u Medinu bila napadnuta od strane nevjernika i tom prilikom pala s kamile te bila ozbiljno povrijeđena. Osjećala je posljedice ove nesreće sve do kraja života. Umrla je u 31. godini života osme godine po hidžri. Uistinu smo mi Allahovi i Njemu ćemo se vratiti. Poslije smrti Zejnebe, radijallahu anha, ni njen muž nije dugo živio. Umro je 12. godine po hidžri. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je bio veoma žalostan zbog smrti svoje drage kćeri. Savjetovao je Ummu Atijje i druge žene da njeno mrtvo tijelo okupaju pet ili sedam puta. Zbog neimaštine ona nije imala cijeli ćefin da bi bilo umotano

čitavo njeno tijelo. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je ponudio svoj ogrtač koji je obično nosio.

Nakon ukopa svoje kćeri, suze su lile niz lice časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Rekao je Ummi Atijji: "Umotaj moju kćer nježno i stavi najljepše mirise na njeno tijelo."

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je sobom predvodio dženazu svoje kćeri. Lično je sišao u kabur i sa njenim mužem Ebul-Asom je spustio u posljednje počivalište na dunjaluku. Tako bila je ukopana u mezarju "Džennetul-Bekijje" rukama njena oca i muža. Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, izašao iz mezara bio je jako potresen i oči su mu bile pune suza. Primjetio je: "Zejneb bila je jako slabašna i nježna. Allah ju je Svojom milošću sačuvao muka u mezaru."

RUKAJJA,
radijallahu anha

Rukajja, radijallahu anha, bila je druga kći Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i njegove žene Hatidže, radijallahu anha. Rođena je kada je Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, bilo 33 godine. Ona je nadmašila sve sestre i drugarice u ljepoti, inteligenciji i temperamentu.

Njen brak

Sve vođe Kurejšija su se divile njenoj mudrosti i oštroumnosti. Svaki od njih je želio da je ima za snahu. Ali je Ebu Leheb bio taj koji je uspio u svojoj namjeri i ona bila je zaručena sa njegovim sinom Utbom.

Iste godine je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, primio Objavu od Allaha i počeo je širiti Islam. Njegovo učenje i vjerovanje su rasrdili Mekkelije i oni su počeli da ga ismijavaju i napadaju. Ebu Leheb, amidža, Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, je bio naročito sklon da mu čini nepravdu, uprkos činjenici da mu je bio veoma srodan i da je kći Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, bila udata za njegova sina.

Jedan od drugova Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, Rebi'a ibnu Ubad Vaili kaže da je jednom u vrijeme progona muslimana, stajao na trgu u Mekki. Tamo je vidio mladog čovjeka sa lijepim licem i dugom kovrdžavom kosom. Stajao je u sred gomile ljudi. Mladi čovjek je izgledao vrlo pobožno. Ljudima oko sebe je kazivao o Allahovoj jednoći i pozivao ih da se odreknu "kufra" i "širka". Tada se druga osoba pojavila među njima i rekla: "O moj narode, namojte da vas ovaj čovjek zavede. On je skrenuo s pravog puta, i ostavio vjeru svojih pradjedova. Budite oprezni da vas ovaj čovjek ne zavede pa da napustite vjeru svojih pradjedova." Tako

kazavši počeo je bacati kamenje na ovog mladog i poput meleka mirnog čovjeka. Mladi čovjek povrijeđen kamenjem, počeo je trčati dok je ovaj i dalje bacao kamenje na njega sve dok nije bio ozbiljno povrijeđen i njegovo tijelo obliveno krvlju. Rebi'a priča: "Pitao sam ljude, ko je ovaj lijepi mladić sa kovrdžavom kosom?" Oni su odgovorili: "To je Muhammed, Abdullahov sin, a čovjek koji ga gađa kamenjem je njegov amidža, Ebu Leheb."

Ebu Lehebova žena Ummu Džemil nije zaostajala za svojim mužem u neprijateljstvu prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. Ona je navikla sakupljati trnje po pustinji tokom dana, a onda bi to trnje stavljala po putu kojim je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ujutro prolazio. Stopala Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, su bila izranjavana ovim trnjem. Kada je loš potupak Ebu Leheba i njegove žene dostigao vrhunac, Allah, dželle šanuhu, je objavio suru u časnom Kur'anu osuđujući Ebu Leheba i njegovu ženu riječima:

"Neka propadne Ebu Leheb i propao je! Neće mu biti od koristi blago njegovo, a ni ono što je stekao, ući će on sigurno u vatru rasplamsanu, a i žena njegova koja spletkari; o vratu njenom će biti uže od ličine usukane."

Kada su Ebu Leheb i njegova žena saznali o ovoj objavi od Allaha, bili su ludi od bijesa. Ebu Leheb je prišao ljutito svom sinu Utbi i rekao mu: "O Utbe, odmah se razvedi od svoje žene, kćeri Muhammeda. Ne mogu trpiti kćer moga neprijatelja u svojoj kući." Ummu Džemil bila je također bijesna. Uzviknula je: "O moj sine! Tvoji roditelji su u nemilosti Muhammeda. Ja te se odričem ako se ne rastaviš od njegove kćeri." Na ovo se

Utbe složio s roditeljima i odmah se razveo od Rukajje, radijallahu anha.

Njen drugi brak

Sada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, tražio mladića dobre naravi, pobožnog, plemenitog i savjesnog kome bi mogao dati ruku svoje kćeri. Allah je bio milostiv da izabere za ovaj brak osobu koja bi mogla biti idealan zet Božijem Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem. Ta osoba je bio Osman, radijallahu anhu. Osman, radijallahu anhu, je opisao prihvatanje Islama i brak sa Rukajjom, radijallahu anha, na ovaj način:

"Jednog dana kad sam se vratio kući nakon posjete Ka'bi, sreo sam majčinu tetku Sa'idu. Videći me ona je počela glasno da govori: "O Osmane, blagoslov Božiji na tebe. Sreća te očekuje i ti ćeš biti sačuvan od zla. Oženit ćeš čestitu damu koja je kći plemenitog čovjeka. Do sada si bio neženja, a sada imaš čednu djevojku za brak." Ja sam rekao: "Draga moja tetka, nisam sasvim razumio šta si rekla." Na ovo je ona odgovorila: "O Osmane, ti si lijep i pristojan. Muhammed je osoba kome je upućena objava i on dolazi sa časnim Kur'anom i poziva da se obožava samo Allah. Svjetlo koje je donio je svjetlo istinske vjere, i njegova vjera znači sreću na ovom kao i na budućem svijetu. Treba slijediti njega i napustiti obožavanje kipova." Osman, radijallahu anhu, je nastavio: "Bio sam impresioniran riječima moje tetke. Pošto sam bio blizu Ebu Bekra, radijallahu anhu, otišao sam kod njega i ponovio mu svaku riječ koju je moja tetka rekla. On je rekao: "Sve što je tvoja tetka rekla, apsolutna je istina. Ti si mudar i inteligentan. Razmisli kako oni kipovi od blata i gline koji ne posjeduju moć da otjeraju od sebe čak i

malu mušicu, mogu biti od koristi tebi i drugima. Ebu Bekr, radijallahu anhu, nije završio svoj govor kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, stigao. On je rekao: "O Osmane, Allah te poziva prema džennetu. Prihvataš li ovaj poziv? Ja sam Allahov Poslanik i poslan sam od Njega tebi." Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je malo govorio i Allahove riječi su imale jak uticaj na moje srce. Nisam mogao da se savladam i uzviknuo sam: "Vjerujem i očitujem da nema drugog boga osim Allaha i očitujem da je Muhammed Božiji rob i Poslanik." Brzo nakon ovoga Rukajja, radijallahu anha, se udala za mene." Prema tome časni Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, udao je dragu kćer za Osmana, radijallahu anhu, ispunjavajući božansku volju.

Osman, radijallahu anhu, je bio ugledni član plemena Benu Umejja. Uživao je veliko poštovanje i ugled u Mekki. Njegovo primanje Islama je razbjesnilo nevjernike. Položaj muslimana tih dana u Mekki je bio jako težak i svaki čovjek koji je primio Islam bio je brutalno mučen od nevjernika. Natjeravali su muslimana da legne na vreli pijesak, a onda bi stavili težak kamen na njegova prsa, tako da se nije mogao pomaknuti. Ponekad bi muslimana stavili na usijan žar i držali ga tako dok se masnoća njegova tijela ne bi počela topiti i gasiti vatru. Ponekad bi omotali uže od trnja oko njegova vrata i vukli ga po neravnom putu što je uzrokovalo teške povrede i obilno krvarenje. Neke muslimane su postavljali na jako sunce sa čeličnim oklopima na njihovim tijelima. Neke muslimane su žigosali vrelim željeznim šipkama. Neke vjernike su neprestano uranjali u duboku vodu dok su drugi bili umotani u pokrivače i bili gotovo ugušeni od dima. Ukratko, nije bilo mjesta za vjernike u Mekki.

Nevjernici su vjernicima činili takve okrutne stvari da čovjek zadrhti od same pomisli na njih.

Okrutnosti prema Osmanu, radijallahu anhu

Kada je Osman, radijallahu anhu, primio Islam, njegovi rođaci i prijatelji su ustali protiv njega, a kada je oženio Rukajju, radijallahu anha, oni su se razbjesnili. Izmišljali su razne načine da mu nanesu zlo. Članovi njegove familije naročito su ga izlagali raznim torturama. Amidža Osmana, radijallahu anhu, Hakem ibnul-As bio je veoma okrutan i obijestan čovjek. Vezao bi Osmana, radijallahu anhu, lancima, a onda bi ga tukao, ili bi ga vezao konopcem uz drvo i bičevao ga.

Ponekad bi ga umotao u pokrivač i puštao dim kroz to da ga uguši. I sve te okrutnosti nisu ga zadovoljile. Jednog dana stavio je čelični oklop na Osmana, radijallahu anhu, i postavio ga na vrelo sunce kada bi se nebo užarilo i zemlja gorila od vrućine. Uskoro se Osmanov, radijallahu anhu čelični oklop usijao od vrućine. Njegovo krhko tijelo nije moglo podnositi borbu sa vrućinom i počeo je da trči okolo pokušavajući se spasiti i osloboditi. El-As je pomislio da će se njegov bratić sada odreći Islama ali se prevario. Osman, radijallahu anhu, je podnio ovo mučenje također strpljivo. Ovo je još više razbijesnilo El-Asa. Pogledao je bijesno svog bratića i povikao: "O Osmane, iskreno reci koja je vjera bolja, da li vjera tvojih pradjedova ili Muhammedova?" Osman, radijallahu anhu, nije mogao više šutjeti i glasno je rekao: "Tvoja vjera je zasnovana na lažima i pretpostavkama, dok je vjera Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, božanska, kao takva ona je

jedina prava i istinska vjera. O amidža, slušaj me! Tako mi Allaha koji me je stvorio, čak i ako ubiješ Osmana on neće napustiti Islam."

Historičari se slažu da su neprijatelji Islama koristili najokrutnije metode mučeći Osmana, radijallahu anhu, ali on nije podlegao njihovim torturama.

Seoba u Abesiniju

Kada su torture i okrutni tretman nad Osmanom, radijallahu anhu, prešli sve granice, a postojala je i bojazan da će Mekkelije pribjeći primjeni sile čak i nad Rukajjom, radijallahu anha, Allah, dželle šanuhu, je naredio časnom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, da se Osman, radijallahu anhu, iseli iz Mekke sa svojom ženom. Osman, radijallahu anhu, također je bio sit tortura od strane nevjernika. Zato je jednog dana došao kod Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i rekao mu: "O Allahov Poslaniče, podnosio sam kažnjavanje nevjernika sve do sada sa velikom strpljivošću, ali nevjernici mi ne dopuštaju da klanjam čak ni u svojoj kući. Tražim dopuštenje da mogu iseliti. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je već bio primio božansku poruku u ovom pogledu, tako je dozvolio Osmanu, radijallahu anhu, i njegovoj ženi da isele u Abesiniju. Ovo se dogodilo u petoj godini poslanstva. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, imao je puno poštovanja prema svojoj kćeri i zetu pa je naredio Esmi, sestri Aiše, radijallahu anha, da pripremi sve za njihovo sigurno putovanje. Esma, radijallahu anha, dogovorila je sve za njihovo putovanje i pratila ih do luke, gdje ih je čekao brod za Abesiniju. Esma, radijallahu anha, se vratila kući i obavjestila

Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, o njihovom sigurnom odlasku.

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, se zabrinuo kada je čuo da je grupa Kurejšija poslana u potragu za muslimanskim iseljenicima da bi ih vratili nazad. Ali srećom, muslimani su bili isplovili daleko i bili su nedostižni neprijateljima. Prema tome naprijatelji Islama su se vratili razočarani. Zbog toga se Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, malo smirio i rekao Ebu Bekru:

"Osman je prvi musliman, nakon Ibrahima, alejhisselam i Luta, alejhisselam, koji je iselio u drugu zemlju sa svojom ženom na Allahovom putu." Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, također je primjetio da je Osman, radijallahu anhu, imao sličnosti sa njim i sa Ibrahimom Halilur-Rahmanom.

Takvo su dostojanstvo, poštovanje i respekt imali Osman, radijallahu anhu, i Rukajja, radijallahu anha, u očima Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.

Briga Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, za Rukajjom, radijallahu anha

Nakon njihovog odlaska, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije mogao dobiti nikakvih vijesti o kćeri i zetu prilično dugo vremena, te je prirodno što je bio zabrinut. Tako je običavao ići u okolinu Mekke u nadi da bi mogao sresti nekoga ko dolazi iz Abesinije i upitati ga za kćer i zeta.

Jednog dana sreo je jednu staru ženu koja je dolazila iz Abesinije i ona mu je rekla da su Osman i Rukajja, radijallahu anhuma, dobro i zdravo. Poslanik, sallallahu

alejhi ve sellem, je bio vrlo sretan da čuje dobre vijesti i zahvalio je Allahu, dželle šanuhu, za sreću Rukajje, radijallahu anha.

Njihov povratak i ponovna seoba

U Abesiniji se proširila vijest da su svi ljudi u Mekki prihvatili Islam i da su sada muslimani tamo na vlasti. Kada je Osman, radijallahu anhu, čuo ovu vijest, vratio se u Mekku zajedno sa svojom ženom. Ali na žalost, situacija bila je potpuno drugačija i za muslimane još gora nego kada su je napuštali. Tako da su se Osman i Rukajja, radijallahu anhuma, ponovo iselili u Abesiniju.

Njihova seoba u Medinu

Pored onih muslimana koji su iselili u Abesiniju, bio je veliki broj onih koji su ostali u Mekki. Oni su bili izloženi svim vrstama progona i poniženja od strane nevjernika. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je i sam bio meta najokrutnijih mučenja i poniženja. Muslimani su gotovo postali obeshrabreni i bez nade. Tada im je Milostivi Allah omogućio da se isele.

Osman, radijallahu anhu, u Abesiniji je dobio vijest da je muslimanima u Mekki dozvoljeno da isele u Medinu. Zato se sa svojom ženom Rukajjom, radijallahu anha, ponovo vratio u Mekku. Njegova prva obaveza bila je da se javi Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, a zatim je zatražio dozvolu da se iseli u Medinu. Prema tome, Osman i Rukajja, radijallahu anhuma, imali su rijetku čast da se dva puta sele. U Medini se Osman, radijallahu anhu, pobratimio sa Uvejsom ibnu Sabitom,

radijallahu anhu, bratom Hassana, radijallahu anhu, poznatog pjesnika.

Rukajja, radijallahu anha, bila je plemenita i čestita žena. Jedan historičar ju je opisao ovakvim riječima: "Rukajja, radijallahu anha, bila je vjerna i iskrena žena, strpljiva, hrabra i izdržljiva da je podnijela čak i najteže nevolje strpljivo i pomirena sa sudbinom. Bila je vrlo skromna, odana, dobroćudna i pobožna. Obavljala je namaz sa velikom pobožnošću."

Savjet njenog poštovanog oca

Čak i nakon udaje, Rukajja, radijallahu anha, navikla je da brine o svom ocu, i da sluša njegove dragocjene savjete. Kad god bi Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, došao da posjeti kćer, ona bi namazala uljem i iščešljala njegovu kosu i stavljala mu surmu na oči. Jedne prilike njegujući oca upitao ju je: "O moja draga kćeri, kako Osman, radijallahu anhu, postupa sa tobom?" Ona je odgovorila: "On se prema meni odnosi vrlo dobro." Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je bio sretan kada je ovo čuo i savjetovao je kćer: "Budi dobra prema njemu, on je vrlo sličan meni u navikama i običajima."

Bračni život Rukajje, radijallahu anha

Rukajja, radijallahu anha, bila je jedna od najljepših djevojaka iz plemena Kurejš i bila je poznata po svojoj čednosti u Mekki. Allah, dželle šanuhu, je Svojom milošću učinio da se uda za Osmana, radijallahu anhu koji je bio jedan od najuglednijih ljudi u gradu. Usame ibnu Zejd, radijallahu anhu, sin vjernog sluge Poslanika,

sallallahu alejhi ve sellem, ispričao je jedan vrlo interesantan slučaj:

"Jednog dana mi je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, dao malo pečenog mesa i rekao mi da to odnesem Osmanovoj, radijallahu anhu, kući. Kada sam stigao tamo, vidio sam Osmana i Rukajju, radijallahu anhuma, kako sjede na jednom ćebetu. Izgledali su tako dražesno i lijepo da sam gledao čas u jedno čas u drugo. Kada sam se vratio, ispričao sam svoj doživljaj Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, koji je rekao: "Usame, jesi li ikada vidio ljepši i umiljatiji bračni par od njih?" Odgovorio sam: "Nisam Božiji Poslaniče!"

Plemenitost i dobrota Rukajje, radijallahu anha

Rođena od najplemenitije loze i odgojena od takve plemenite žene kao što je Hatidža, radijallahu anha, i vaspitana od časnog oca, Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, Rukajja, radijallahu anha, imala je plemenite i lijepe osobine svojih roditelja. Bila je skromna, prostodušna, pobožna, povučena, strpljiva i uvijek spremna da prihvati neminovnosti bez tuge ili uzbuđenja. U njoj bila je utjelovljena jednostavnost, plemenitost, pravednost i razumjevanje. Isticala se u strpljivosti i pokoravanju Allahovoj, dželle šanuhu, volji. Podnosila je sve okrutnosti neprijatelja Islama mirno i dostojanstveno. Bila je poslušna svojim roditeljima, pokorna mužu i nježna prema djeci. Njen život je primjer muslimanskim ženama za sva vremena.

Djeca Rukajje, radijallhu anha

Rukajja, radijallahu anha, imala je samo jednog sina koji se zvao Abdullah. On se rodio u Abesiniji. Osman, radijallahu anhu, imao je kun'je (nadimak po prvom djetetu) Ebu Abdullah nakon njega. Abdullah bio je lijepo i nježno dijete. Njegovi roditelji su ga neizmjerno voljeli kao i njegov djed. Bilo mu je šest godina kada je umro ostavivši ožalošćene roditelje i djeda. U četvrtoj godini hidžre pjetao mu je probio oko uzrokujući ozbiljnu povredu koja se zatrovala i uzrokovala oticanje njegova lica, što je na kraju rezultiralo smrću. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, predvodio je dženazu, a Osman, radijallahu anhu, ga je svojom rukom položio u kabur.

Odnos jednog prema drugom

Osman i Rukajja, radijallahu anhuma, bili su idealan bračni par, beskrajno vjerni jedno drugom. Na zadovoljstvo ili na žalost u zemlji njihovog rođenja ili zemlji seobe, oni su jednako dijelili sve zgode i nezgode života. Njihova ljubav jednog prema drugom je postala primjer. Ljudi bi govorili: "Ako želite da vidite idealan bračni par, možete ga vidjeti u Osmanu i Rukajji, radijallahu anhuma."

Smrt

To bila je Allahova, dželle šanuhu, volja da Rukajja, radijallahu anha, nije živjela dugo. U drugoj godini seobe u Medinu, obolila je od velikih boginja. Osman, radijallahu anhu, davao joj je najbolje lijekove i pažljivo se o njoj brinuo. U to vrijeme nevjernici su krenuli prema

Medini. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naredio je mobilizaciju muslimana. Osman, radijallahu anhu, bio je u neprilici. Na jednoj strani njegova žena je ležala ozbiljno bolesna, a na drugoj strani postojala je opasnost za muslimane. U ovoj dilemi između ljubavi i dužnosti, on je izabrao ovo zadnje i odlučio da ide u džihad. Međutim, kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, čuo za ovo rekao je: "O Osmane, ko će se brinuti o tvojoj ženi u tvojoj odsutnosti?" On je odgovorio:

"O Allahov Poslaniče, možda neću imati ponovo čast da se priključim džihadu protiv nevjernika." Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, mu je rekao: "Ne brini, imat ćeš istu nagradu od Allaha ako se budeš brinuo o svojoj ženi, a također ćeš dobiti svoj dio ratnog plijena."

Tako je Osman, radijallahu anhu, morao ostati kod kuće. Pokušao je sve da spasi svoju ženu od smrti, ali na žalost bez uspjeha. Allahova odredba se mora ispuniti. Rukajja, radijallahu anha, morala je napustiti ovaj svijet u određeno vrijeme i to nije moglo biti spriječeno. Umrla u 23. godini života, a njena strpljivost, skromnost i jednostavnost ostali su da podsjećaju muslimane na iskrenu vjernicu. Njen muž koji je bio cijelo vrijeme uz nju, bio je jako ožalošćen. Inna lillahi ve inna ilejhi radži'un. Mi pripadamo Allahu i Njemu ćemo se vratiti.

Bio je to prizor koji kida srce. Žena sa kojom je imao tako lijep život i sa kojom je dijelio dobro i zlo, napustila ga je. Riječi ne mogu opisati agoniju i žalost Osmana, radijallahu anhu, koji je bio simbol strpljenja i mirno podnosio sve nevolje dok je pripremao stvari potrebne za dženazu. Ubrzo nakon ovog slučaja, cijela Medina odjekivala je pobjedničkim tekbirima: Allahu ekber,

Allahu ekber. Njima se izražavala radost zbog poraza neprijateljske vojske u bitki na Bedru. Nakon bitke, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, trijumfalno se vratio u Medinu. Na vijest o smrti kćeri, tuga ga je savladala, i prije nego što je otišao kući svratio je na njen mezar.

Kada je vidio njen mezar suze su mu potekle niz lice: "O moja draga kćeri, ti si također otišla tamo gdje je još prije otišao Osman ibnu Maz'un, radijallahu anhu. On je bio dobar prijatelj Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i veoma mu drag. Umro je malo prije Rukajje. Bio je prvi muhadžir koji je umro u Medini. Svuda se osjećala tuga i žalost.

Omer, radijallahu anhu, nije bio zadovoljan kad je čuo da žene glasno plaču. Želio je da ih prekori zbog toga, kada mu je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "O Omere, ako mi izražavamo žalost suzama u očima i plakanjem, nema ništa loše u tome. Ali ako bi smo naricali, kukali i gestikulirali rukama, onda bi to bilo šejtansko djelo."

Također se navodi da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, sjedeći pokraj mezara Rukajje, radijallahu anha, primjetio: "Sva hvala pripada Allahu koji mi je omogućio da dostojanstveno sahranim kćeri." Rukajjina najmlađa sestra Fatima ez-Zehra, radijallahu anha, također je bila jako ožalošćena zbog smrti drage sestre. Od prevelike žalosti je neprestano plakala. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, joj je obrisao suze krajem svog rukava i savjetovao je da bude strpljiva.

UMMU KULSUM,
radijallahu anha

Ummu Kulsum bila je treća kći Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Njeno ime je bilo Umejja Ummu Kulsum. Rođena je kada je Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, bilo 38 godina. Dvije godine nakon njenog rođenja, otac joj je odabran od Allaha, dželle šanuhu, da bude Poslanik.

Prema običaju koji je tada postojao u Arabiji, ona je kao mala djevojčica bila zaručena. Njena starija sestra Rukajja, radijallahu anha, već je bila zaručena za Utbu sina Ebu Lehebova. Njena ruka bila je data Utejbi, mlađem sinu Ebu Leheba. Ali zbog nedovoljno godina, ona nije otišla da živi sa svojim suprugom i vjenčanje još nije bilo obavljeno. Kada je njen ugledni otac postao Poslanik i počeo govoriti Mekkelijama da vjeruju u Jednog Boga i da se klone obožavanja kamenih kipova, Ebu Leheb je bio njegov glavni neprijatelj i nije propuštao ni jednu priliku da mu nanese zlo. Ebu Leheb je rekao svom sinu Utejbi:

"Ako se odmah ne rastaviš od svoje žene, kćeri mog neprijatelja, ja ću se odreći tebe." Utejbe je odmah ispunio želju svog oca i rastavio se od male kćeri Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, koja čak nije ni ušla u kuću svog muža. Mlađi brat Utejbe, ne samo da se rastavio od svoje žene, već se i loše odnosio prema njenom plemenitom ocu. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bio je duboko ožalošćen zbog ovog lošeg postupka i zamolio Allaha: "O Allahu, neka jedan od Tvojih lavova dograbi ovog okrutnog čovjeka kamenog srca." Čim je Utejbe čuo ove riječi, njegovo lice je pobijelilo od straha. Ebu Leheb koji je također bio tamo, počeo se tresti od straha. Nevjernici su bili krajnje neprijateljski raspoloženi prema Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem,

odbivši da ga prihvate kao Allahova Poslanika. U srcu su, ipak, vjerovali da je istina ono što je govorio i da će se to prije ili kasnije obistiniti. To je razlog zašto su Utejbe i njegov otac bili ispunjeni strahom.

Jedne prilike su Ebu Leheb i njegov sin Utejbe pošli na put. Utejbe se sjeti riječi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i odjednom ga obuze neki čudan strah. Njegovi drugovi su pokušali da ga ohrabre i smire i oko njega su postavili pakete i sanduke robe. Također su odredili nekoliko stražara da ga čuvaju. Oko ponoći, kao grom iz vedra neba, pojavio se tigar. Preskočio je preko zida, ščepao Utejbu, raskomadao ga i nestao. Oni koji su bili na straži, stajali su ukočeni od straha i niko se nije ni usudio da ga zaštiti.

Bojkot muslimana

To su bili dani kada su muslimani bili izloženi stalnim mučenjima i proganjanjima, U sedmoj godini poslanstva svi nevjernici su započeli opšti bojkot Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i njegovih drugova. Ova proganjanja i bijeda trajali su gotovo tri godine. Tokom ovog dugog perioda patnji, nisu samo odrasli muslimani i muslimanke strpljivo podnijeli sva mučenja i proganjanja, već su i djeca pokazala veliko strpljenje i hrabrost. Kada su patnje postale neizdržive, uz Allahovu pomoć, neke osjećajne osobe među nevjernicima, prekršile su bojkot i nahranili muslimane.

Smrt majke

Ummu Kulsum, radijallahu anha, i njene sestre nisu imale duševnog mira čak ni poslije oslobađanja od opsade. Nekoliko mjeseci nakon toga, njihova draga

majka, Ummul-mu'minin Hatidža, radijallahu anha, napustila je ovaj svijet i preselila u vječni život u jedanaestoj godini poslanstva. Ummu Kulsum, radijallahu anha, i njene sestre zauvjek su bile lišene majčinske ljubavi i pažnje. Nekoliko mjeseci nakon ovog teškog događaja, Ebu Talib, amidža, zaštitnik i pomagač Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, također je umro.

Prema tome, ta godina bila je puna tuge za časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i zbog toga je i nazvana "godinom tuge". Hatidža, radijallahu anha, i Ebu Talib uživali su veliki ugled u Mekki. Tokom njihovog života niko se nije usudio da ubije Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Ali sada su nevjernici bili neometani. Počela su mučenja i proganjanja. Morao je obavljati mnogo obaveza; širiti Islam, tješiti ugnjetavane muslimane i brinuti o djeci bez majke, Ummi Kulsum i Fatimi.

Seoba

Postalo je gotovo nemoguće za Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i njegove vjerne drugove da mirno žive u Mekki. Nevjernici su se toliko osilili da su počeli praviti planove da ubiju Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i tako uguše islamski pokret. Ali na drugoj strani je Allah, dželle šanuhu, u Medini, 400 kilometara udaljenoj od Mekke stvorio vrlo povoljne uslove za Islam. Dobar broj ljudi u Medini primio je Islam. Muslimani Medine su željeli da im dođe Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i da živi kod njih. Pod ovim okolnostima Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, dobio je dozvolu od Allaha, dželle šanuhu, da iseli u Medinu. Još prije su i vjernici

dobili dozvolu za selidbu. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, krenuo je sa svojim vjernim drugom Ebu Bekrom es-Siddikom, radijallahu anhu. Nakon toga poslao je Zejda ibnu Harisa da dovede članove njegove porodice iz Mekke, među kojima bila je i Ummu Kulsum, radijallahu anha.

Već smo ranije rekli da se Osman, radijallahu anhu, neobično lijepo odnosio prema svojoj ženi Rukajji, radijallahu anha. Tako je bilo sve do njene smrti. Osman, radijallahu anhu, bio je jako tužan. Jednog dana dok je sjedio potišten sjećajući se svoje žene, naišao je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i vidjevši ga reče:

"Ebu Abdullah, šta je to s tobom? Tvoje dobro lice je puno tuge i žalosti." Osman, radijallahu anhu, je rekao: "O Allahov Poslaniče, ima li žalosnija osoba od mene?" Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Reci mi iskreno, šta sa tobom nije u redu?" Osman, radijallahu anhu, odgovorio je:

"Jako sam tužan zbog Rukajjine smrti. Moje srce je slomljeno. Osjećam da su nakon njene smrti, moje veze sa časnom porodicom završene i sada mi se čini nema nade da se obnove." Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, mu je rekao: " O Osmane, nemoj biti tužan. Odnosi između običnih ljudi se završavaju smrću, ali tvoji odnosi sa mnom nisu takvi da bi bili završeni sa Rukajjinom smrću." Ove riječi pokazuju da je njegov odnos sa Osmanom, radijallahu anhu, bio isti i poslije Rukajjine smrti, radijallahu anha.

Znak od Allaha

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, razmišljao je na koji način da razvedri Osmana, radijallahu anhu. Želio je da se njegova tuga i žalost promjene u veselje i sreću. Tako, mu je jednog dana došao Džibril, alejhisselam, i rekao: "O Allahov Poslaniče, Allah šalje poruku da je zadovoljan da daš i ruku svoje kćeri Ummu Kulsum Osmanu sa istim mehrom (vjenčanim darom) kakav je dat i Rukajji i reci mu da ima istu pažnju prema njoj kao što je imao i prema rahmetli ženi."

Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao ovu vijest Osmanu, radijallahu anhu, on je otišao kući pun radosti. Kod kuće je sreo Omera, radijallahu anhu, koji mu je rekao: "Dragi moj brate, vidim da si nakon smrti svoje drage žene uvijek tužan i potišten. Tvoje domaćinstvo je također u neredu. Predlažem ti da oženiš moju razvedenu kćer Hafsu. Osman, radijallahu anhu, već je primio ponudu da oženi Ummu Kulsum, radijallahu anha, i zbog toga je morao odbiti ponudu Omera, radijallahu anhu. Pošto Omer, radijallahu anhu, nije znao razlog ovog odbijanja, razumljivo je da je bio nezadovoljan.

Međutim, otišao je i Ebu Bekru, radijallahu anhu, te i njemu ponudio da oženi njegovu kćer. Ali Ebu Bekr je iz nekog nepoznatog razloga šutio i nije odgovorio. Omer, radijallahu anhu, bio je nezadovoljan i prilično uzrujan zbog ovog neočekivanog odbijanja. Zato je odmah otišao Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i požalio mu se na neobične postupke Osmana i Ebu Bekra, radijallahu anhuma. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nasmiješio

se i rekao: "O Omere, ne budi tužan, imam za tebe na umu zeta boljeg od Osmana, a za Osmana bolju nevjestu od Hafse.

Sa ovim značajnim riječima Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, Omer, radijallahu anhu, zaboravio je na sve svoje brige i tuge. Kao što je već ranije rečeno, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odlučio je da uda Ummu Kulsum za Osmana, a imao je na umu da sam oženi Hafsu da bi učvrstio odnose sa porodicom Omera, radijallahu anhu. Omer, radijallahu anhu, bio je oduševljen kada je saznao da je dobio privilegiju da dadne svoju kćer Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem.

Brak sa Osmanom, radijallahu anhu

Prema tome, Ummu Kulsum, radijallahu anha, bila je druga kći Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, udata za Osmana, radijallahu anhu. U mjesecu rebiul-evvelu, treće godine po hidžri u dvadesetpetoj godini života. Osman, radijallahu anhu, imao je rijetku čast da oženi dvije kćeri Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, jednu iza druge i zbog ovoga je dobio počasni naziv Zun-Nurejn. Tako ga je nazvao Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem. Riječ Zun-Nurejn znači "Čovjek sa dvije svjetlosti".

Osman, radijallahu anhu, jedini je čovjek koji je imao čast da oženi dvije kćeri poslanika, i ni jedan drug nekog poslanika nije se mogao u tome uporediti sa njim. Opraštajući se od voljene kćeri, noć uoči odlaska muževoj kući, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, joj je rekao: "Moja draga kćeri, ti si sretnica da tvoj saputnik u

životu liči u svemu tvom pretku Ibrahimu i tvom ocu Muhammedu."

Visoki položaj njenog muža

Vjerna i iskrena žena uvijek želi da njen muž ima visok položaj u društvu i da je poštovan. Plemenita i vjerna žena kakva bila je Ummu Kulsum, radijallahu anha, također imala je jaku želju da joj muž ima visok položaj u društvu i da ga ljudi poštuju. Jednog dana skupila je hrabrosti i zatražila od svog oca da dadne isti položaj njenom mužu kakav ima njegov drugi zet Ali, radijallahu anhu. Imajući ovo na umu, otišla je ocu i rekla: "Dragi moj oče, ako mi dopustiš, usudila bih se da te nešto upitam." Ljubazni otac se nasmješio i rekao: "Šta je to moja draga kćeri?" Ummu Kulsum, radijallahu anha, rekla je: "O oče, želim da znam je li veći položaj mog muža ili Fatiminog muža Alije." Pitanje je bilo uistinu nelagodno i otvoreno. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, šutio je neko vrijeme, a onda je rekao: Draga moja kćeri, trebala bi biti sretna da znaš da tvoj muž pripada onim ljudima koji vole Allaha i Njegovog Poslanika, dok Allah i Njegov Poslanik zauzvrat vole njih." Još je dodao: "Kada sam posjetio džennet, vidio sam tamo kuću tvog muža, bila je prostranija i raskošnija od svih kuća mojih drugova. On će imati pravo na ovu čast, jer kada neki budu namjeravali da ga ubiju, podnijeće to strpljivo i mirno."

Njen karakter

Ummu Kulsum, radijallahu anha, bila je vrlo pristojna, dobrodušna, plemenita i uljudna. Bila je

sasvim vjerna svom mužu. Šest godina uživala je u sretnom braku i tokom tog perioda njeni odnosi sa Osmanom, radijallahu anhu, bili su vrlo srdačni nježni i uzorni. Nikada se nisu suprostavljali jedno drugom, niti je bilo kakvih konflikata ili nesloge između njih.

Ummu Kulsum, radijallahu anha, svim srcem i dušom prihvatala je savjete svog plemenitog oca i vjerno slušala svog muža. Na isti način brinula se da joj se otac osjeća prijatno kada god dođe u njenu kuću.

Njena smrt

Ummu Kulsum, radijallahu anha, imala je svega trideset i dvije godine kada ju je Allah uzeo Sebi u vječno boravište. Ovo je bilo tokom mjeseca ša'bana devete godine po hidžri. Osjećala se bolesnom tokom tog mjeseca i sva ljekarska pomoć koja joj je pružana pokazala se uzaludnom. Niko ne može promjeniti Allahovu, dželle šanuhu, volju. Tako je došao trenutak kada je preselila u vječno boravište ostavljajući ožalošćenog muža i oca. Inna lillahi va inna ilejhi radži'un. Allahu pripadamo i Njemu ćemo se vratiti.

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, sve pripremio je za gasul (posljednje kupanje). Rekao je Ummi Atijji, Esmi bint Umejs, Safijji bint Abdul-Muttalib i Lejli bint Kaif, radijallahu anhunne, da okupaju njeno tijelo sedam puta. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, stajao je pored vrata sav žalostan dok kupanje nije bilo završeno. On je lično predvodio dženazu svoje kćeri. A ko bi drugi to mogao uraditi za takvu pobožnu i plemenitu ženu kao što bila je Ummu Kulsum, radijallahu anha! Ebu Talha, Ali, Fadl ibnu Abbas, Usama ibnu Zejd, radijallahu anhum,

položili su tijelo u mezar na mezarluku "Džennetul-bekijje".

Enes, radijallahu anhu, pripovjeda: "Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, dozvolio Ebu Talhi, radijallahu anhu, da siđe u mezar da spusti njeno tijelo, on je sjedio blizu mezara sa suzama u očima. Kada se ukop završio, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: "Kada bih imao još koju neudatu kćer, dao bih je za Osmana." Alija, radijallahu anhu, pripovjeda da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Kada bih imao četrdeset kćeri, udao bih ih jednu za drugom za Osmana." Slično, Ibnu Abbas, radijallahu anhu, kaže da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Kada bih imao stotinu kćeri i kada bi one umirale jedna iza druge, ja bih ih davao jednu iza druge za Osmana."

Abdullah ibnu Hasan, radijallahu anhu, pripovjeda da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Na žalost, ja nemam treće kćeri sada, inače sigurno bih je udao za Osmana. Udao sam dvije kćeri za Osmana Allahovom voljom. O moj narode, ako imate kćer ili sestru bez muža, udajte je za Osmana kao što sam ja učinio." Ove izreke Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, ukazuju na visoki položaj i poštovanje Osmana, radijallahu anhu, kao što pokazuju koliko mu je Osman, radijallahu anhu, bio drag i blizak.

FATIMA EZ-ZEHRA,
radijallahu anha

Fatima, radijallahu anha, bila je četvrta i najmlađa kći Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Hatidža, radijallahu anha, rodila ju je kad je njen plemeniti otac imao trideset i devet godina. Njeno ime je bilo Fatima a nadimak Zehra.

Bila je vrlo dobra i plemenita, uz to bila je najinteligentnija i najdraža kći Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Godinu dana nakon Fatiminog rođenja, njen poštovani otac bio je imenovan za Poslanika od Allaha, dželle šanuhu. Kada je porasla vidjela je svog oca okruženog neprijateljima sa svih strana. Bio je izložen strašnim mučenjima, proganjanjima i uvredama ali je sve to strpljivo i dostojanstveno podnosio.

Fatima, radijallahu anha, imala je samo deset godina ali je uvijek trčala da pomogne ocu kada god bi čula da ga nevjernici terorišu.

Jedne prilike Poslanik je klanjao kod Ka'be kada su došli Ebu Džehl i Ukbe ibnu Mu'ajt i još neke vođe nevjernika Mekke. Jedan od njih predložio je da donesu utrobu kamile i da je stave na vrat Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Jedan od nevjernika sam se ponudio da to uradi. Tako je utroba bila donijeta i stavljena na njegov vrat. Onda su se svi počeli smijati Poslanikovoj, sallallahu alejhi ve sellem, nevolji. Neko je Fatimi, radijallahu anha, rekao o tome, našto je ona odmah otrčala tamo plačući. Skinula je utrobu sa Poslanikovog, sallallahu alejhi ve sellem, vrata, jecajući i proklinjući nevjernike kamenog srca. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, toliko je patio zbog ovih zlih djela da je zatražio pomoć od Allaha protiv takvih neprijatelja. Rekao je:

"O Allahu, kazni ove nevjernike i uništi Ebu Džehla i Ebu Leheba."

Oči časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, bile su pune suza zbog bespomoćnosti i patnje njegove nedužne kćeri. Tokom opsade Fatima, radijallahu anha, tri je godine podnosila sve vrste progona zajedno sa ocem i drugim članovima porodice. Kada su u Mekki okrutnosti nevjernika dostigle vrhunac i čak bio napravljen plan da se ubije Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, Allah je naredio da se isele u Medinu. Nakon nekog vremena, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, preveo je i ostale članove porodice uključujući i Fatimu, radijallahu anha.

Njen brak

Kada je Fatima, radijallahu anha, imala osamnaest i po godina, njen plemeniti otac ju je udao za svog amidžića Aliju, radijallahu anhu. On nam priča kako je došlo do ovog braka: "Ebu Bekr i Omer, radijallahu anhuma, su me savjetovali da se obratim Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i tražim ruku njegove kćeri. Kada sam rekao Poslaniku, on me je upitao: "Imaš li šta novca za svadbu?" Odgovorio sam da nemam. Onda je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: "Šta je sa tvojim oklopom koji si dobio od plijena u bitki na Bedru?" "Imam ga kod sebe" - rekao sam. "To je dovoljno." - rekao je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem." Alija, radijallahu anhu, prodao je oklop Osmanu, radijallahu anhu, za 450 dirhema da bi mogao obaviti svadbu. Kasnije je Osman, radijallahu anhu, taj oklop dao Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, kao poklon posvećen njemu za ovu velikodušnost. Takve slavne

ličnosti kao Ebu Bekr, Omer, Osman, Abdurrahman ibnu Avf i drugi Poslanikovi, sallallahu alejhi ve sellem, ashabi, radijallahu anhum, bili su prisutni na svadbi Alije i Fatime, radijallahu anhuma. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, tom prilikom je rekao:

"Svi budite svjedoci da vjenčavam Fatimu i Alija uz mehr od 400 miskala prema Allahovoj volji." Svadba je završena, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, uputio je dovu za mladence: "O Allahu, podari ovom paru sreću i uzajamnu ljubav. Blagoslovi ih, obraduj ih plemenitom djecom." Svadbeni ručak koji je organizovao Alija, radijallahu anhu, sastojao se od hljeba, hurmi, slatkiša, sira i ovčetine.

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, dao je svojoj dragoj kćeri poklon koji se sastojao od kreveta, dva pokrivača od platna, dva jastuka koja su bila napunjena suhim lišćem od palme, dva platna za male jastuke, dvije narukvice, dva kamena za oštrenje, jednu mješinu za vodu, jednu čašu i dva glinena ćupa.

Težak život i oskudica

Život Fatime, radijallahu anha, bio je bez lagodnosti i užitaka. Ona bila je strpljiva, suzdržljiva i teško je fizički radila. Morala je da radi tako puno fizičkih poslova da joj je koža na rukama postala gruba i od rada su joj se pojavljivali žuljevi. Odjeća joj je uvijek ostajala umazana od kuhanja, metenja i rada svih kućnih poslova. Često imala je plikove na leđima kao posljedicu nošenja teških mješina punih vode koje je morala stalno nositi sa izvora. Konačno jednog dana prišla je svom plemenitom

ocu i rekla: "Dragi moj oče, nađi mi jednu služavku da mi pomogne u mojim svakidašnjim kućnim poslovima."

Srce njenog plemenitog oca bilo je puno sažaljenja prema dragoj kćeri, ali je odgovornost preovladala i on je rekao: "Moja draga kćeri, siročadima šehida Bedra mora se posvetiti veća pažnja nego tebi."

Zbog velike bijede Fatima, radijallahu anha, bila je bez hrane i po nekoliko dana. Često nisu imali šta da skuhaju. Puno puta su Fatima i Ali, radijallahu anhuma, zaspali gladni. Jednom je Fatima, radijallahu anha, bila bolesna. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, došao je da je posjeti. Nije na sebi imala dovoljno odjeće da pokrije cijelo tijelo. On joj je dao nešto svoje lične odjeće, i kada je pokrila cijelo tijelo on je ušao. Upitao ju je za zdravlje. Rekla mu je: "Dragi moj oče, osjećam velike bolove u cijelom tijelu. Osim toga nemam ništa da jedem i gladna sam." Oči časnog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, napunile su se suzama i rekao je: "Zar ne bi voljela da budeš najodabranija među svim ženama na svijetu?"

Jedne prilike Ebu Ejjub el-Ensari, radijallahu anhu, pozvao je Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, na ručak koji se sastojao od pečenog ovčijeg mesa i hljeba. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, stavio je malo mesa na hljeb, zamotao ga i dao jednom dječaku, pa rekao: "Molim te odnesi ovo mojoj dragoj kćeri Fatimi. Ona također kao i ja nije jela posljednjih sedam dana."

Isti je bio slučaj u pogledu odjeće. Jednom je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, došao kod svoje drage kćeri. Fatima, radijallahu anha, nosila je prostu odjeću od kamilje dlake. Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, vidio ovu prostu odjeću na svojoj kćeri,

suze su mu se pojavile u očima i rekao je: "O Fatima, budi strpljiva i izdrži ovu bijedu i oskudno stanje sa zadovoljstvom tako da možeš uživati u vječnim vrtovima."

Slično, jedne druge prilike kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, došao da posjeti Fatimu, radijallahu anha, zatekao ju je sa malim komadom tkanine na sebi koji nije mogao da pokrije cijelo tijelo. Nije mogla priuštiti sebi da kupi veći komad.

Bračni život

U svakodnevnom životu, desi se da se čovjek i žena međusobno posvađaju. To je naše uobičajeno iskustvo. Fatima i Ali, radijallahu anhuma, također su u nekim prilikama bili ljuti jedno na drugo. Ovo je bilo prirodno, pošto su i oni ljudi kao i svi mi. Međutim, njihova neslaganja su bila prolazna, tako da bi se pomirili i zaboravljali nasuglasice.

Jednom je Ali, radijallahu anhu, zbog nečega morao da povisi glas na Fatimu, radijallahu anha. Bila je zbog toga žalosna te se požalila svom ocu. Ali, radijallahu anhu, ju je slijedio. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, čuo je cijelu priču pa je rekao: "Draga kćeri, reci mi da li si ikad vidjela muža koji kao Ali, tiho slijedi svoju ženu?" Čuvši ove mudre i ljubazne riječi Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, Fatima i Ali, radijallahu anhuma, su se odmah pomirili.

Slično, jedne prilike, Fatima i Ali, radijallahu anhuma, su se posvađali. Kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, čuo za to bio je veoma tužan i zabrinut. Otišao je odmah njihovoj kući i pomirio ih. Kada se

vratio kući, nakon uspješno obavljenog posla, lice mu je sjalo od radosti. Neko je rekao: "O Allahov Poslaniče, danas izgledaš vrlo sretan. Zašto je to tako?" Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je rekao: "Da, danas sam veoma sretan. Pomogao sam dragim osobama da prijateljski riješe svoju nesuglasicu."

Jednom su Alija, radijallahu anhu, nagovorili da oženi kćer Ebu Džehla, jednog od glavnih neprijatelja Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Kada je Fatima, radijallahu anha, saznala za ovo osjećala je tegobu i otišla je svom poštovanom ocu da mu saopšti vijest. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bio je zabrinut kada je čuo za to. Otišao je u džamiju, popeo se na mimber i obratio se ljudima: "O moj narode, slušajte me. Ja nikada neću dozvoliti ovaj brak. Fatima je dio mene. Ko god je uznemirava, uznemirava i mene. Neću vam nikada reći da je nešto što je Allah zabranio dozvoljeno niti što je Allah dozvolio zabranjeno. Ali istovremeno neću dozoliti da kći Allahovog Poslanika živi u istoj kući sa kćerkom Allahova neprijatelja. Međutim, ako Ali želi neka prvo razvede Fatimu i tek onda neka oženi Ebu Džehlovu kćer."

U toku ovog govora, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je ukazao na svog zeta Ebul-Asa kome bila je ponuđena najljepša djevojka iz plemena Kurejš pod uvjetom da se razvede od Zejneb, ali on je odlučno odbio da to uradi. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je ukazujući na ovaj slučaj pohvalio Ebul-Asa. Ali, radijallahu anhu, kada je čuo ovo i vidio koliko je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nezadovoljan ovom ponudom, odustao je od vjenčanja sa Ebu Džehlovom kćerkom.

Karakter Fatime, radijallahu anha

Fatima, radijallahu anha, veoma je ličila na svog dragog oca. Njen karakter i ponašanje bili su jednostavno za primjer. Aiša, radijallahu anha, Majka vjernika, kaže da niko drugi ne liči tako Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, u navikama i ponašanju kao Fatima, radijallahu anha. Ona bila je stidljiva i čak nije voljela da se dženaza mrtve žene nosi bez pokrivača, pored toga što bila je umotana u ćefine, da ne bi bila izložena pogledu ljudi. Zbog toga prije njene smrti ona je izrazila želju da njen tabut bude prekriven velikim čaršafom i da bude sahranjena noću da je ne bi vidjele osobe koje joj nisu u rodu.

Uprkos siromaštvu i gladovanju, Fatima, radijallahu anha, bila je velikodušna i plemenita. Jednom dok je postila, prela je vunu cijeli dan. Uveče, kada je dobila nadnicu, kupila je nešto ječma, pomiješala ga sa brašnom i ispekla male hljepčiće. Nakon posta, kada je sjela da jede, jedan siromah je pokucao na vrata tražeći malo hrane. Uzela je hljepčiće i dala ih siromašnom dječaku. Dala je hljepčiće, iako ni sama niimala je dovoljno i morala je da zaspi gladna. Slijedećeg dana je ponovo postila i kada je sunce zalazilo spremala se za iftar, jedan siromah je došao na njena vrata moleći malo hrane. Dala mu je hranu i otišla na spavanje gladna. Treći dan se ponovila ista stvar, dala je hranu zarobljeniku koji je bio oslobođen istog dana.

Fatima, radijallahu anha, je imala puno vjere u Allaha, dželle šanuhu. Na bajram, kada su Husejn i Hasan, radijallahu anhuma bili vrlo mladi, vidjeli su da ljudi nose novu odjeću. Obojica su prišli majci i rekli:

"Majko, danas je bajram. Ljudi nose novu odjeću. Gdje su naša nova odijela? Dopusti nam da je uzmemo i da je obučemo i daj nam nešto da jedemo."

Kada su djeca navalila da im da novu odjeću, oči su joj se napunile suzama. Otišla je da klanja namaz, a onda je rekla: "O Allahu, sva Ti se pokoravam, ali sam nesposobna da podnesem muku i neimaštinu moje djece. Molim Te podmiri ih." Još je molila u dovi kada je neko pokucao na vrata. Kada je otvorila, vidjela je čovjeka kako drži odjeću za djecu i torbu punu hrane. Fatima, radijallahu anha, zahvalila je Allahu na darežljivosti i milosti, a zatim je postavila puno hrane za svoju djecu, a onda ih poslala vani u novoj odjeći.

Fatima, radijallahu anha, bila je najljubaznije dijete Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Jednom je on rekao: "Fatima je dio mene. Ko god uznemirava Fatimu, uznemirava i mene."

Porodični život Fatime, radijallahu anha, bio je težak. Otklanjala je žuljeve koji bijahu na njenim rukama. Donosila je vodu sa izvora u teškim mješinama što je prouzrokovalo plikove na njenim leđima. Od metenja, čišćenja, kuhanja i rada svih kućnih poslova, odjeća joj je uvijek ostajala umazana. Sama je spremala svoje oskudne obroke. Jednog dana bila je tako jako umorna i neraspoložena da je tražila od oca da joj nađe služavku za pomoć u kući. Ali joj to časni Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije mogao udovoljiti.

Smrt

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je da će Fatima, radijallahu anha, biti prva među rodbinom koja

će ga sresti u džennetu što se i obistinilo. Jedva da je prošlo šest mjeseci od smrti Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, a umrla je i Fatima, radijallahu anha, trećeg dana ramazana. Imala je samo 29 godina.

"Inna lillahi ve inna ilejhi radži'un" **"Pripadamo Allahu i Njemu ćemo se vratiti."**

Za smrt je unaprijed pripremila velike ćefine kojima će je mrtvu pokriti. Tijelo je odneseno na mezarje "Džennetul-bekijje". U mezar su je spustili Abdullah ibnu Abbas, Fadl ibnu Abbas i Alija, radijallahu anhum. Ukopana je po noći kako je željela. Zbog mnoštva ljudi koji su prisustvovali njenoj dženazi nisu svi imali čast da je isprate do njenog mezara.

Djeca

Fatima, radijallahu anha, je imala tri sina: Hasana, Husejna i Muhsina i tri kćeri: Rukajju, Ummu Kulsum i Zejneb. Rukajja i Muhsin su umrli u djetinjstvu. Hasan i Husejn, radijallahu anhuma, izrasli su do muževnog doba i njihova imena će uvijek sjati na stranicama islamske historije kao sunce i mjesec. Ummu Kulsum se udala za Omera el-Faruka, radijallahu anhu, sedamnaeste godine po hidžri. Imali su jednog sina Zejda i kćer Rukajju. Zejneb, radijallahu anha, treća kći Fatime, radijallahu anha, bila je udata za Abdullaha ibnu Džafera Tajjara. Imali su dva sina Abdullaha i Avna, radijallahu anhuma. Posebna odlika Fatime, radijallahu anha, je da se porodična loza Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, nastavlja preko nje. Neka Allah obaspe Svojom bezgraničnom dobrotom pobožne ljude i žene, a da i mi dobijemo Njegovu bezgraničnu dobrotu i na ovom i na budućem svijetu. Amin!

Sadržaj